

устни, пълни и малко подпухнали бузи и малки, подвижни, като на хищниче черни очи, съ боязливъ, неувѣренъ погледъ. И по навикъ той обръща лице наоколо, вглежда се въ хората, въ лъскавитѣ автомобили, въ блесналитѣ витрини. Впечатлението отъ него е двойствено — по ръстъ той е тежъкъ, низъкъ, а по движения, по изразъ на лицето — странно лекъ, подвиженъ и пѣргавъ. Интересенъ като типъ, дори оригиналенъ! Не, той не маже да бжде обикновенъ, съвсемъ обикновенъ човѣкъ, съ когото не се случва никога нищо особено.

А вработетата, накацали срѣдъ улицата, божествено цвѣрчатъ! Нечовѣшки, детски безгриженъ възторгъ! И тѣ, съ лудото си цвѣрчене, каратъ мнозина, записани въ смѣтки, дѣлови мжже да обърнатъ за мигъ замислени лица къмъ тѣхъ и да гледатъ учудени. Но и това стига на врабцитѣ. Тѣхното цвѣрчене става още по-бѣсно и въ него ясно се долавя внезапно, щастливо доволство. Сякашъ тѣ крещатъ: вижъ, вижъ, и хората! Чъръ-чъръ-чъръ! И хората! Макаръ да не сж така умни както насъ врабцитѣ, така полезни като конетѣ, но всепакъ и тѣ разбирали нѣщо отъ пролѣтѣта. . . чъръ-чъръ-чъръ!

Врабцитѣ увличатъ и нашия непознатъ. По-дълго отъ другитѣ минувачи, може би защото е безъ работа, и съ по-голѣмо съчувствие отъ тѣхъ, може би защото е довѣрчивъ, простосърдеченъ и много добъръ, той се спира и ги гледи усмихнатъ, съ учудване и недоумение. Мжже и жени, деца и старци, инвалидъ, нагледъ, здравенякъ, но съ отрѣзани крака, подкаралъ съ ржце количката си, минаватъ край него, а той стои, гледа лудуващитѣ врабци и се усмихва. Изведнѣжъ, единъ минувачъ, гърбавъ момъкъ, съ дяволитѣ, малко злорадъ из-